

i en vis Henseende heldige ved det foreliggende Lovforslag, er der andre Punkter, som ere i den Grad et Tilbagestrid fra det Nuværende, at man ikke kan tænke sig Muligheden af uden at opgive alt Haab om et Forsvar af Landet, at et saadant Lovforslag skulde blive til endelig Lov. Man har nemlig indskrænket den mobile Hærstyrke i den Grad, at man næsten ligesaa gjerne kunde være gaaet til blot at indrette et Gensdarmekorps til Ordenens Opretholdelse. (Berg: Hvilken Overdrivelse!). Man kan maasse synes, at det er en Overdrivelse, men det er min Overbevisning, og derfor tillader jeg mig at udtale det. Man har villet nøies med 20 Liniebatailloner foruden Gardens, og saa har man troet at hjælpe derpaa ved, vel at mærke, paa Papiret at organisere 20 Forstærkningsbatailloner. Jeg siger: paa Papiret, thi man har ikke engang nu det tilstrækkelige Antal Befalingsmænd til de 10 Forstærkningsbatailloner, som vi have, og hvorledes det skulde blive muligt i en rimelig Tid at faae de nødvendige Befalingsmænd til hele 20, ser jeg ikke. Jeg tror nok, at den Forøgelse af vor Hær, som bestaar af en Forøgelse fra 10 Forstærkningsbatailloner til 20, uden at man giver dem mere Befalingsmandskab, end de nuværende 10 ere normerede med og uden engang at have nogen rimelig Sikkerhed for, at disse Befalingsmænd, som man, som sagt, paa Papiret giver dem, kunne komme tilstede, maa regnes for Intet. I Virkeligheden vil jo den Styrke, vi faae til Brug i Krigstilfælde, efter denne Lov være 21 Batailloner eller, om man vil regne Gardens Forstærkningsbataillon med, som vel ogsaa kan antages at blive brugelig, 22. Og nu er efter alle Sagkyndiges Mening — selv kan jeg ganske vist ikke have en begrundet Dom derom, men det er alle de Sagkyndiges Mening, som jeg har hørt — dette i den Grad for lidt, at man, selv om man fik denne ringe Infanteristyrke koncentreret her paa Sjælland, ikke med nogen Udsigt til Held kunde gjøre Forsøg paa at afflaa en Landgang eller, om Landgangen var flet, at kaste Hjenden tilbage i Havet, og en saa stor mobil Hær, at dette kan udsæres — Sikkerhed for, at det vil lykkes, kan jo intet Menneffe give — maa fordræ, naar der nu er Tale om at give en ny Hærlø. Vi have nu 30 Batailloner, hvoraf ganske vist de 10 kaldes Reserverebatailloner og ikke have en saa stor Befalingsmandstyrke, som ønskeligt var, men vi have dog 30 Batailloner, vi kunne dog udruste dem og sende dem mod Hjenden, og indtil Videre indser jeg ikke, hvad Grund der skulde være fra vor Side til at give vor Stemme til en Lov, som gik lavere ned. Man kunde jo sige: Er det ikke bedre at have for at tage et Kal f. Ex. 25 Batailloner, med Befalingsmænd vel udrustede Batailloner, fremfor 30, hvoraf de 10 kun ere daarlig udrustede hermed? Men dertil maa der svares fra den Side, hvortil jeg hører, at hvis

man vil gaa den Vej, behøver man ingen ny Lov. Hvis det i Krigstilfælde skulde vise sig ved Mobiliseringen, at Befalingsmandstyrken ikke var stærre, end at der kun kunde udrustes 25 Batailloner, at man ikke kunde udruste alle 30, fordi der manglede saa og saa mange Befalingsmænd, eller fordi man ikke turde sende Reserverebatailloner med et saa ringe Antal Befalingsmænd mod Hjenden, saa udrustede man kun de 25 — dertil maatte man have Befalingsmænd nok med den nuværende Ordning — og hvad Grund skulde der saa være for os til at gaa ind paa en Indskrænkning, som gjorde det Lovbestemt, som man nu paa Grund af Forholdenes mindre heldige Udvikling dog kun maasse bliver nødt til at udføre. Naar man holder paa det Bestaaende, kan man altid, selv om man ikke nu faar en ny Lov, i Fremtiden, naar Forholdene i en eller anden Retning, politisk eller paa anden Maade, stillede sig gunstigere, haabe, at opnaa at faae det, man ønsker, nemlig, at det man har, bliver gjort fuldt brugeligt. Det er nemlig det, som det Mindretal, hvortil jeg hører, har stillet sig for. Die som det Væsentlige. Vi have sagt som saa: Det er ganske vist, at det er ønskeligt at faae Hæren endnu stærre, end den nu er, det er ønskeligt at udvide Fæstningsartilleriet, det er ønskeligt at faae endnu flere Befalingsmænd end dem, vi have foreslaaet, det er ønskeligt at faae et større Kavalleri, men vi have stillet os paa det Standpunkt at sige: Forholdene ere nu engang, som de ere, de finansielle Betæneligheder ere efter vor Mening saa stærkt repræsenterede her i Rigsdagen, at vi maa indskrænke vore Udgifter, vi maa sige: kunne vi faae en Lov, som blot gjør det, vi have, nogenlunde brugeligt, som dog forbedrer den nuværende Tilstand, maa vi være fornøiede, og saa maa vi ikke forlange Mere. Det er den Grundsætning, som har ligget til Grund for de Endringsforslag, vi have opstillet ved 2den Behandling, og gaaende ud derfra, tror jeg ogsaa, man kan sige, og at man bør anerkende, at det har været berettiget. Vi have forlangt en Forbedring af det Bestaaende, idet vi have opstillet den Fordring, at Reserverebataillonerne skulde blive gjort ligesaa gode som Liniebataillonerne, at Reservereskadronerne blive lige saa gode som Linieskadronerne, og at Reserverebatterierne blive gjort til Liniebatterier. Dertil have vi i alt Væsentligt indskrænket vore Forslag, og vi ere derved komne til det finansielle Resultat, om hvilket paa den ene Side den høitærede Minister har ment, at det er altfor lavt, medens paa den anden Side f. Ex. det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgtreds (Berg) og andre Medlemmer have ment, at det var saa høit, at det var en saa stor Fordring, at han ikke i vore Forslag synes at have kunnet se nogen Tilnærmelse, nogen Eftergivenhed fra tidligere indtagne Standpunkter. I de Par Ord, jeg hidtil har udtalt, vil der lige overfor den høitærede Minister ligge